

V.

B e t æ n k n i n g

over

Forslag til Lov om Søværnets Ordning.

(Afgiven af Landsthingets Udvalg den 22de Juni 1876.)

Udvalgets Flertal (Bonne, Carstenfen, Fallesen, Frijs-Frijsenborg, Tessen, Tonquidres og Magius) maa ligesom i sidste Samling udtale, at det nærer den Overbevisning, „at Rigets Forsvar med Nødvendighed kræver en kraftig og tidssvarende Udvi-ling af vort Søværn“, der ikke blot bør danne Forsvarets første Linie, men tillige skal sætte os i Stand til saavidt mulig at koncentrere Kræfterne i anden Linie ved at hævde Forbindelsen mellem Sjælland og de øvrige Landsdele. — Den Op-gave, der saaledes er stillet Søværnet, kan efter Flertallets Opfattelse kun løses, naar det raader over et for dette begrænsede Formaal tilstrækkeligt og hensigtsvarende Materiel, og naar dette Materiel faar en fyldestgørende Kampeevne, hvilket udfordrer, at Besætningen til hvert enkelt Skib i sine enkelte Led og som samlet Hele staar paa Høide med andre Magters Besætninger, og tillige er i Stand til med faa Dages Varsel og uden nogen indledende Øvelse at optræde paa Kamppladsen. — Da dette er det Maal, som Ordningen bør tilstræbe, og da Regjeringens For-slag gaar i denne Retning, slutter Flertallet sig i alt Væsentligt til dette.

Det er en given Sag, at enhver Søværns-ordning, som ikke er bygget paa bestemte Forud-sætninger om Materiellets Størrelse og Sammen-sætning, maa savne et Udgangspunkt, og at man derfor maa grunde Ordningen paa det Materiel, man har og i den nærmeste Fremtid venter at faae. Det vilde imidlertid være meget ønskeligt, om man i selve Ordningens Lov kunde have en bestemt Flaadeplan til Udgangspunkt; men, da Udvielingen paa Søværnets Omraade er af den Besskaffenhed, at der vanskelig for Eiden kan op-

stilles en skarpt betegnet Plan for et større Antal Aar, slutter Udvalget sig til den Antydning om Materiellets Størrelse og Besskaffenhed, som findes i Lovforslagets § 2, uagtet denne fore-kommer Flertallet mindre bestemt end ønskeligt.

Med Hensyn til Personellet Tilveiebrin-gelse og Uddannelse ere vi mindre gunstigt stillede, idet vi ikke evne at holde en fast Stok af Liniebesætninger altid inde, og vi ere saaledes henviste til at bygge Skibs-besætningernes Uddannelse og Organisation paa en Kjerne af faste Befalingsmænd. Derved stige Kravene til disses Evne baade til at uddanne Folkene i Fredstid og til at føre dem i Krigstid, ligesom det derved bliver en by-dende Nødvendighed, at de under Krigsbered-skab indkaldte Folk have en nogenlunde tilfreds-stillende Uddannelse og tillige have erhvervet denne paa et Tidspunkt, der ligger saa nær Ind-kaldelsen i Krigstid, at det Lærte endnu kan være i frisk Minde.

Flertallet mener, at Lovforslaget giver ønskelig Betryggelse i de nævnte Retninger, og det ser i Gjenindkaldelsen et meget virksomt Mid-del til at udvikle Folkenes Dygtighed og til at styrke deres Tillid til Baabnet, medens det paa den anden Side maa fremhæve, at Gjenindkal-delsen ikke medfører nogen ubillig Forøgelse af Børnebyrden, da Søværnets Folk trods Gjenind-kaldelsen ville vedblive at være gunstigere stillede end Hærens. Vil man blot tilnærmelsesvis op-naa det samme Maal af Uddannelse ved en en-kelt Indkaldelse, maa der stilles Krav til saa om-fattende Øvelser, at Gjenindkaldelsen bliver fordel-agtigere i finansiel Henseende. — Svad Under-officerernes Uddannelse angaar, lægger Flertallet en